

La Barrière

Nieuwsbrief 1, maart 2005

Voorwoord :

Beste mensen,

Hierbij zend ik jullie de eerste nieuwsbrief van La Barrière.

Wij hopen dat het goed met jullie gaat, ieder naar jullie eigen omstandigheden.

Na vier weken verblijf op ons terrein in Frankrijk zijn we zaterdagavond weer gezond terug gekomen in Holland.

Deze eerste nieuwsbrief bevat ook een uitgebreid privé-verslag van de uitstrooiing van het as van Jos op haar verjaardag op 24 maart. Voor ons is het een volgende stap in ons leven zonder haar.

Wie dat niet wil lezen kan de grijze tekst overslaan en direct gaan naar het **vakantieverlag** van de 4 weken over de ontwikkeling van ons landgoed.

Voor wie niet (meer) weet wat La Barrière ook weer is: kijk op onze site: www.labarriere.nl

De techniek liet ons in de steek...

We hadden eigenlijk op 25 maart vanuit Frankrijk het verslag van de asstrooiing via email willen verzenden, maar dat is door technische mankementen (problemen met de verbinding en met de voeding van de computer) helaas niet gelukt.

Bedankt voor jullie medeleven...

Wij weten, dat sommigen van jullie op en/of rond de 24' maart (Jos haar verjaardag) aan ons hebben gedacht en dat vinden wij erg lief en heeft ons gesteund. Bedankt daarvoor !

De asverstrooiing

Zaterdag 19 maart zijn Maarten en ik 's morgens heel vroeg naar Frankrijk getogen.

Daar aangekomen hebben we de boel gelucht, het water en gas weer aangesloten, het aggregaat geplaatst en het Mobil Home er op aangesloten, stofgezogen etc., zodat ons Mobil Home weer woonbaar werd.

Onze vrienden Lies en Fred waren enkele uren later vertrokken en arriveerden dus ook wat later.

De volgende dag (zondag) arriveerden mijn oudste zoon Jeroen en zijn vriendin Yolanda.

Dinsdag arriveerden onze vrienden Jan en Grada.

Hiermee was het koppel van acht, (die op de uitvaart ook de kist hebben gedragen) compleet.

Wij zijn niet gelovig, al zijn we ons er van bewust dat er meer is tussen hemel en aarde dan wij ons realiseren. Dan zijn sommige toevalligheden toch wel frappant. Deze periode heb ik er twee meegemaakt.

Wat gebeurde er?

Enkele dagen ervoor wilde ik een pincet kopen om te epilieren. Ik stopte bij een pharmacie,

(In Frankrijk is dat een kruising tussen een apotheek en de drogist) en parkeerde voor de etalage van de winkel ernaast omdat daar een plekje was.

Die winkel was een "winkel van sinkel" zoals wij dat vroeger noemden, als dat je wat zegt.

In de etalage van die winkel stonden allerlei zaken, waaronder aan een kant precies voor mijn auto ook marmeren gedenkstenen in allerlei formaten.

Vrijwaring Aansprakelijkheid:

De gegevens in de publikaties en op de website zijn zo zorgvuldig mogelijk samengesteld. Zij zijn bedoeld als beperkte informatie in algemene zin, voor een ieder, die meer wenst te weten over de vermelde onderwerpen.

Omstandigheden en regelgeving kunnen zich wijzigen.

Wij doen dan ook ons best de informatie zo up to date mogelijk te houden.

Echter, Abri Wognum en/of de familie A. Brink, noch diens medewerker(s) en/of uitvoerder(s) danwel de webmaster(s) en/of webdesigner(s) en/of diens medewerkers en/of uitvoerder(s) aanvaardt geen enkele aansprakelijkheid voor welke schade(n) dan ook, ontstaan ten gevolge van fouten en/of onjuistheden in de overgedragen informatie, danwel gebrek aan informatie, de wijze waarop de informatie is verkregen, alsmede voor enig handelen door derden t.g.v. enige informatie of het ontbreken daarvan.

In Frankrijk heerst een aparte cultuur als het gaat om het omgaan met haar doden.

Zo is het niet ongebruikelijk bij een later bezoek aan een graf nog een persoonlijk klein steentje op het graf te plaatsen.

Je vindt er zelfs graven met wel 10 of twintig van die steentjes.

Maarten en ik werden getroffen door al die stenen en hebben een grijsblauw marmeren steentje gekocht met

daarop een roos van messing en twee messing bolletjes, wat moertjes zijn en waaronder plaatjes konden worden bevestigd, die ze ook met verschillende teksten verkochten. Wij hebben een plaatje gekocht met de tekst Bien Aimée.

Donderdag 24 maart was een heel speciale dag.

We zijn met z'n achten naar beneden gelopen en hebben de as uitgestrooid in het riviertje La Bouble dat langs ons land stroomt, op een plaats waar door de stroming een deel van de oever in een zij-poeltje was veranderd en waardoor zelfs een boom solitair in het water was komen te staan.

De jongens hadden de dagen ervoor al de omgeving wat opgeschoond en gesnoeid. Zelf was ik door de Bouble naar de overkant gegaan om touwen die in een boom waren terecht gekomen door de hoge waterstand te verwijderen. Daarbij had ik me behoorlijk verkeken op de stroming. Ik bereikte maar net een boom aan de overkant en voor de terugweg moest ik de hulp krijgen van een lange tak die me werd toegestoken en waar ik me aan kon vast houden om op de been te blijven.

Ik heb de urn leeg gestrooid en met witte rozen en rozeblaadjes, (die Lies had meegenomen en aan ons uitdeelde) er achteraan vertrok het as van Jos "op weg naar de wereldzeeën" zoals een vriendin van me per sms verwoordde.

Het bordje wat ik had gekocht hebben we daarna aan de boom geschroefd.

Maarten heeft nog een grote steen verlegd, waardoor de stroom werkelijk veranderde.

Het was heel bijzonder. De eerste wilde bloemen in het bos langs de oever stonden al in bloei.

In de dagen daarna zijn Lies en Fred, Jeroen en Yolanda en Jan en Grada weer vertrokken en is er een bevriend stel Willem en Margriet gekomen om in het kader van ons werkweek-systeem (zie onze site www.labarriere.nl) gevierden nog 3 weken te werken op het terrein.

In die weken zijn Maarten en ik nog verschillende keren naar beneden gegaan om even bij de boom te kijken.

(Ik wil daar graag van boomstronken een zitje maken om van de stilte te kunnen genieten, die eigenlijk geen stilte is, door het geraas (voorjaar) of gekabbel (zomer) van het water.

Het terrein

La Barrière is een prachtig privé natuur terrein op een afstand van slechts 850 km vanaf Utrecht op de grens van de Allier en de Puy de dome, daar waar het zuiden van Frankrijk begint.

U kunt het beschouwen als een heerlijke rustige mini-camping voor mensen die van rust, van de natuur en van een beetje improviseren houden.

Het ligt verscholen in het landelijke gebied, bestaat uit een drietal vlakke plateaus met opslag van bremstruiken en een aantal bospercelen. en grenst beneden aan het altijd stromende riviertje La Bouble.

Het terrein bestaat uit diverse percelen land en bos, in het buurtschap Les Madiots, met de gebieden La Barrière, Saute Loup en Baroutet.

De totale oppervlakte bedraagt 8 HA,71 A en 80 CA.

Het ligt in de Commune Durmignat, in het Canton Montaignut en Combraille, in de Préfecture Clermont Ferrand, in het Departement Puy de Dôme, in de Auvergne.

Het terrein is privé-bezit van de Fam. A.Brink te Wognum.

Het adres is:

La Barrière

Chemin Rural des Madiots à Saute Loup,

Les Madiots

63700 Durmignat

Aan de rivier zie je alleen maar het water stromen, de bomen om je heen en de lucht als je naar boven kijkt. Groter is de wereld daar niet.)

Een paar dagen later stonden er in het bos bij de rivier al erg veel bloemen in bloei en in de loop van de weken is het een grote zee van wilde bloemen geworden. Deze zijn nu vrijwel uitgebloeid, maar nu komen overal de gele wilde orchissen in bloei. We hebben, zoals Maarten dat zei, het voorjaar wakker zien worden.

Het was allemaal erg mooi, en ik bedacht me meer dan eens, dat ik het zo jammer vind, dat ik het Jos niet meer heb kunnen laten weten,

hoe we haar as hebben verstrooid omdat ik weet dat ze dat mooi had gevonden. Er zijn erg veel grote roofvogels in het gebied en Jos vond die prachtig.

Ze zei eens, dat als ze ooit nog eens terug zou kunnen komen, ze dan zo'n roofvogel zou willen zijn.

De dag voor ons vertrek zijn we nog naar beneden geweest en ik stond weer te bedenken dat ik zo graag gewild zou hebben dat ze zou weten hoe we het hadden gedaan en bedacht me dat het geweldig zou zijn een teken te kunnen ontvangen dat ze het goed vond, omdat me dat rust zou kunnen geven, maar helaas kunnen zulke dingen natuurlijk niet.

Wel weer erg frappant -Maarten schrok er haast van- wat er toen gebeurde op weg terug naar boven.

Je moet dan weten dat we op het terrein een oude 5 deurs Opel Corsa (door Jeroen tot Opel Crossa hernoemd) gebruiken met sneeuwkettingen om de voorwielen, als een soort tractor. Zonder de sneeuwkettingen is het niet mogelijk om door het gras weer naar boven te kunnen komen.

De uitlaat is goed lek dus het ding maakt behoorlijk wat herrie, ondanks dat het al aardig was verbeterd doordat ik vorige zomer een bus Gun-gum over de ergste gaten had gesmeerd. De roestvorming op de uitlaat heeft het deze winter echter weer wat erger gemaakt.

We reden met de Opel Crossa vanuit het bos naar boven over ons derde plateau. Daar moet je volledig het gas er op houden anders kom je niet boven. Dat maakt dus ook aardig wat herrie. Op het tweede plateau kan het dan eerst weer rustiger en richting het eerste plateau kun je dan met wat minder geweld weer vaart maken om de helling op het eerste plateau te nemen.

Tussen het eerste en het tweede plateau staan palen met een schrikdraad voor de paarden die op het tweede en derde plateau mogen lopen.

Op het moment dat we weer vaart maken vliegt er een roofvogel weg en als we dichterbij komen zit er een immens grote vogel met een grote kromme snavel (ik denk een slangenarend) op een paal die ons recht aankijkt met zijn grote bruine ogen, alvorens op het laatste moment de wijk te nemen als we wel erg dichtbij komen....

Toch toevallig, dat je dat dan op dat moment mee maakt.

Colofon:

Nieuwsbrief 1, jaargang 1, maart 2005.

Deze nieuwsbrief wordt gezonden aan familie, vrienden, kennissen, bekenden en mogelijk geïnteresseerden, waarvan ik verwacht, dat men het op prijs stelt om dit toegezonden te krijgen en het leuk vindt om dit te lezen.

Mocht u op de ontvangst van de toekomstige nieuwsbrieven van La Barrière geen prijs stellen, laat het me dan even weten, zodat ik uw gegevens van de verzendlijst kan verwijderen.

Nieuwsbrief gemist? Geen nood. U kunt u desgewenst altijd een kopie exemplaar opvragen.

La Barrière is privé-bezit van de fam. A. Brink te Wognum.

Het beheer en de exploitatie wordt uitgevoerd onder de naam Abri Wognum.

Onze adresgegevens zijn:

Abri Wognum, Postbus 55, 1687 ZH Wognum,

E-mailadres: abri.wognum@planet.nl

website: www.labarriere.nl

Tel. (0229) 571852,

Fax (0229) 572631.

Mobiel 0 (031) 6 50 978 045,

Postbank 2874568, t.n.v. Abri Wognum.

Het vakantieverslag.

In de eerste week hadden we het terrein weer "zomerklaar" gemaakt. In de weken daarna zijn we met Willem en Margriet op "vakantieniveau" hard aan het werk geweest.

Uitbreiding Riolering

In de eerste twee dagen hebben we de riolering van het Mobil Home met 35 meter drainageslang verlengd tot in het braambos, zodat de grond rondom het Mobil Home minder nat blijft. Willem heeft zich hierbij wel bijzonder van zijn beste kant laten zien!

De inwendige mens.

De eerste week hebben we mogen genieten van de voortreffelijke kookkunst van onze Lies.

Nadeel is dat de kleding steeds strakker gaat zitten. Dat is dus weer afzien na thuiskomst!

Toen Lies en Fred naar huis gingen en Willem en Margriet kwamen, nam Margriet de scepter over in de keuken.

Het moet gezegd, dat ook Margriet ons zeer heeft verwend en blijkbaar ook erg goed kan koken, want als je na een week verwennerij van Lies niet het gevoel hebt dat je wat mist, moet je wel wat in je mars hebben.

Steeds weer werd er een lekker voorgerechtje op tafel gezet en als je goed oplette wat voor lekkers er nu weer was, vond je als ingrediënten ook vaak restanten van eerdere maaltijden, die bijvoorbeeld met een blaadje sla een beetje saus en een lekker stukje geitenkaas tot voorgerecht waren verheven.

Het Weer.

De eerste dagen was het bikiniweer. Later heeft het wel behoorlijk veel geregend, maar vrijwel alle dagen zijn er ook meerdere keren zonnige periodes geweest.

Op een ochtend werd ik wakker en was het een witte wereld, alsof we op wintersport waren.

We hebben dus ook qua weer alles gehad.

Het Toiletgebouwtje.

Het toiletgebouwtje had in de winter ernstig te lijden gehad van de weersinvloeden.

De keuze was slopen of het proberen een tweede leven geven.

Slopen vond ik zonde van alle energie die Jan en ik daar vorig jaar in hebben gestoken en ook van het geld dat het had gekost. Dus heb ik besloten het een herkansing te geven.

Het dakje is nu van plastic golfplaat voor de lichtdoorlating en het gebouwtje is buitenom geheel bekleed met witte plastic schroten.

Daar zijn we meerdere dagen mee bezig geweest.

Ook omdat de Brico-depot, zeg maar "de Gamma" wel 30 km. verderop is en daar even wat halen wel een halve dag kost.

Volgende keer hoop ik ook de binnenzijde de wanden van de douche te kunnen bekleden en de wateraansluiting en de afvoer te kunnen realiseren, zodat het daarna ook echt gebruikt kan worden en ook deze extra investering niet voor niets is geweest.

De schuur staat!

De schuur die vorig jaar tijdens de aanbouw door een typhoon-achtige storm in één keer werd weggeblazen is opnieuw opgebouwd!

De franse aannemer 1

Probleem bij de bouw van de schuur was aanvankelijk dat de aannemer de grond helaas niet had aangestort waarop gebouwd moest worden. Tja, het is en blijft Frankrijk.....

Hij is wel gekomen met de offerte voor het werk. Het is ongeveer 3 dagen werk. De uitvoering van het werk? Nee deze week nog niet, maar volgende week woensdag, maar anders zeker donderdag..

Zou mooi zijn dachten wij aanvankelijk nog in onze onschuld, dan konden we daar nog bij zijn als we die zaterdag of zondag naar huis gingen.

(We waren er duidelijk na een half jaar Nederland nog niet helemaal aan gewend, dat we in Frankrijk waren.)

Het bouwen van de schuur.

Maar ja, die donderdag dat die aannemer zou komen, zouden Willem en Margriet weer naar huis, dus....

Dus moesten we pluggen gras steken en een dijkje bouwen waarop we de zelf bedachte fundering hebben aangebracht, waarop vervolgens volgens de gebruiksaanwijzing kon worden gebouwd.

Deze fundering bestaat uit 4 houten vierkante tuinschuttingpalen, geplaatst in een ijzeren vierkante bus op ankerpennen van 75 cm lang, zo diep geheid in een met de palenboor geboord gat, volgegoten met cement, dat alleen de palen bovengronds zichtbaar zijn.

Dit, omdat we absoluut niet mochten bouwen (geen stenen, geen beton !

Hoogstens houten palen met planken. Dat mocht wel volgens de burgemeester als het qua oppervlakte maar beneden de 20 m² bleef).

Wij hebben in aanvulling op de bouw instructie van de fabrikant van deze pre-fab schuur diverse andere verstevigings-aanpassingen in de constructie toegepast, om herhaling van vorig jaar te voorkomen. Het ging allemaal prima tot we aan het dak toe waren.

Het beplaten van het dak was aanvankelijk niet zo'n groot succes. Na een dag werk hebben we dat er maar weer afgehaald.

(Werken van achter naar voor langs de zijkant met een centimeter verschil in lengte van de schuur tussen links en rechts is aan het begin nog wel te doen door het verschil te middelen, maar is toch een ware ramp aan het eind.)

Een tweede poging na een nacht diep nadenken hoe dat nu toch beter zou kunnen en waarvoor ik warempel de meest simpele oplossing bedacht was een fluitje van een cent. Niks meten. Niks uitzetten. Gewoon een touwtje van de voorste punt naar de achterste punt. Niet letten op de punten van de spanten, maar de platen gewoon tegen het touwtje aanleggen en schroeven maar! Het geeft een prachtig resultaat en in 2 uur was het klaar !

Het aanbrengen van het teerpapier op rollen van 6 meter op een schuin dak, rekening houdens met oversteken is nog niet zo simpel, vooral niet als de natuur vindt, dat dat het juiste moment is om af en toe even heel stiekum met een flinke rukwind langs te komen.

Ik werk toch liever met singels die je dakpansgewijs aanbrengt.

En tja.... De eerste rol aanbrengen en daarna tot de ontdekking komen, dat het flinterdunne plastic tegen het verkleven van de rollen er toch echt af moet als je niet met een brander werkt, maar de zon het werk wilt laten doen is natuurlijk niet al te slim !(zeker niet als je zoon vooraf nog vraagt of dat plastic er niet af moet. Nee Maarten dat is alleen maar tegen het verkleven op de rol....)

Dus die eerste rol (om de 10 cm. gespijkerd over een lengte van 5 meter moest aan de bovenzijde weer even worden los gehaald en terug geslagen om dat plastic te verwijderen. Dat lukt natuurlijk wel, maar waarom die wind dan toch weer parten speelt....

Omdat ik het systeem van het aanbrengen van singels ken, wist ik ook hoe ik deze schade keurig moest repareren.

De volgende banen waren daarna wel wat eenvoudiger, maar die rollen van 5 meter lang op een schuin dak blijven toch lastig. Maar al met al is het resultaat vooralsnog prima. Het ziet er keurig uit.

Vooralsnog ? Ja, vooralsnog, want de DDE (zeg maar rijkswaterstaat) heeft de gevraagde bouwvergunning afgewezen.

We hebben ze niet verteld, dat het er inmiddels al staat.

Nu maar hopen, dat ze niet komen kijken en ons gaan dwingen om het te demonteren.

(Als dat gebeurt, ben ik van plan een oude platte wagen aan te schaffen en het geheel door de aannemer daar op te laten zetten en vervolgens in te laten graven zodat het weer op maaiveldhoogte staat, dus dat probleem parkeer ik voorlopig maar even tot het zich eventueel werkelijk aandient.)

Het gebouwtje heeft de eerste stormachtige nacht inmiddels keurig doorstaan, ondanks dat het op een eng dijkje staat, zolang de grond er in en er omheen nog niet is aangestort.

De franse aannemer 2

U begrijpt natuurlijk wel, dat de aannemer die woensdag niet is gekomen en tja natuurlijk ook die donderdag niet. Dus daar waren we donderdag nog even langs gereden om te vragen hoe of wat.

Nou, misschien kwam hij zelfs nog wel op vrijdag, maar anders maandag dat is zeker....

Dat ik er niet meer bij kon zijn was geen probleem. Als er dingen (nog) niet helemaal naar mijn zin zouden zijn, komt hij dat gewoon even snel aanpassen als ik er weer ben.

We gaan er maar niet van uit, dat hij gisteren is begonnen, hopen maar dat het in mei (was de gebruikelijke vakantie maand voor ons, -nu dus voor mij- even als september) wel klaar is.

Stenen rapen

De resten van de rotsberg die we voor zover mogelijk was vorig jaar hebben afgegraven om grond te winnen voor het terras van het Mobil Home is ontdaan van alle losse kleine stenen, die als padverharding van de toegangsweg zijn gebruikt en de grote stenen zijn op de voorraadberg gegooid op de plaats waar ik graag een hele grote barbecue gebouwd wil hebben van natuurlijke stenen.

Tja, wensen moeten er altijd blijven, toch ?

Gezelligheid kent geen tijd.

Tenslotte wil ik nog even kwijt, dat we het erg gezellig hebben gehad, te veel wijn hebben gedronken en te veel franse kaas hebben gegeten, weer eens spelletjes hebben gedaan zoals Triviant en Rummi-cub en daarnaast hebben genoten van de natuur, en naast zo af en toe een haas, zelfs vanuit het Mobil Home een hert met een grote witte spiegel op haar achterste op ons eerste plateau hebben zien lopen.